

beden. L. 1825., ko je Metelkova slovnica prišla na svetlo, bilo jih je 10 (izmed 173 ih), l. 1826. pa 12 (od 236 ih), l. 1829. jih je bilo 13, l. 1838. in 1849. po 10. To so največje številke, druga leta jih je bilo od 1 do 9. — Poslednja leta (1845. do 1849.) so tudi bogoslovci frančiškanskega reda iz 4. leta prihajali v slovenske ure. — Izmed *nedijakov* so zapisani med udeleženci pri slovenskem uku: leta 1823. dva podčastnika, 1845. leta 1 podčastnik, 1846. leta 1 nadlajtnant in 1 okrožni komisar, 1847. leta 1 zdravnik, 1 uradnik in 1 konceptni praktikant. — Leta 1849. je bil poleg navadnega tečaja ustanovljen še drugi višji tečaj, v katerem je Metelko učil tudi staroslovenščino. Udeleževalo se ga je 25 bogoslovcev iz 3. in 4. leta in 1 uradnik. Preizkusiti se jih je pa dalo konec drugega semestra samo 6. — Leta 1850. so nehale modroslovske šole, na njih mesto sta stopila 7. in 8. razred gimnazijski in Metelko je prestopil na gimnazijo. — Iz tega vidimo, da nam prof. Pleteršnik podaja marsikatero zanimivo podrobnost; le škoda, da ni omenil v svojem spisu, kdo je leta 1816. poleg Metelka za to stolico delal konkurz, in da ni navedel učencev Metelkovih, ki so bili pozneje pisatelji slovenski, ali so sploh v socialnem življenju zavzemali kakšno odlično mesto. S tem bi bil spis véliko pridobil.

Ivan Zbogar, zgodovinski roman, francoski pisal *Charles Nodier*, poslovenil J. Kržišnik. Pod tem zaglavjem je izšla 1886. l. v »Narodnej tiskarni« v Ljubljani natisnena knjiga. V predgovori na III. str. je citati, da je bil francoski književnik Charles Nodier porojen 1770. l. v Besançonu. Dimitz: Geschichte Krains, Laibach 1876, IV. na 354. str. uči: »Charles Nodier zu Besançon 28. April 1780 geboren . . .«. Demogeot: Histoire de la littérature française, Paris 1864, pa pravi, da se je Ch. Nodier rodil 1783. leta. Kdo ima prav?

Ob Ivani Zbogarji samem mi piše prijatelj R., prof. in znani zgodovinar naš: Junak tega romana je zelo zanimljiva oseba in dogodek je ponajveč *zgodovinsk*. Velik del dejanja se vrši v okolici tržaške in v Devini. *Zbogar* je bil izvestno na Goriškem rojen in vredno bi bilo natanko poizvedeti, *kde* in *kodaj se je rodil* itd. — Po prijateljevej pobudi sem bil takoj razpel svoje mreže, pisal raznim čestitim duhovnim gospodom po Goriškem, od katerih pa žal nisem vzprijel *nikakeršnega* odgovora. Graje vredna je taka mrzost, in baš oni gospodje, ki lahko največ pomorejo v raziskavanji domače zgodovine, baš oni mirno gledajo in — netijo peč s takimi pismi in prošnjami. Žalostno, a resnično! Prepričan sem, da moje iskrene besede ne padejo na trdo skalo, temveč da obilno urodé; zato rej javljam tu, kar sem doslej doznal v obče o Zbogarjih. Morebiti obodré te vesti koga in mu pokažejo stezo, po katerej pride do pravega smotra.

Imeniten duhoven, *Ivan Marija Zbogar*, porodil se je sredi sedemnajstega stoletja v *Solkani* pri Gorici in umrl je na Dunaji, nekateri trdé, da 1701., drugi zopet 1711. leta. (Morelli, Storia di Gorizia 1855, III. str. 343; Manzano, Annali VI. str. 476 in Manzano, Cenni biografici 1885 str. 187.) Okoli 1845. leta je žil na Kojskem ali Kviškem v Brdih nad Gorico svečenik *Valentin Zbogar*; na Šentvidskeji gori na Tolminskem je prebival l. 1847. duhovnik *Anton Zbogar*; *Andrej Zbogar* je bil 1847. l. v Trsti c. k. uradnik dež. in drž. računarstva. Doznal sem napósled, da živé še denes *Zbogarji v Avčah*, na *Banjčicah*, v *Bodreži*, *Logi* in *Lomi* pri Kanali na Goriškem.

Po tej lestvici vender kdo spleza kvišku!

L. Ž.

Zasip, ne Zaspo. O tem krajevnem imeni je »Ljubljanski Zvon« (1887, na 557. strani) izpregovoril nekoliko besed, ki mi dajú prilžko, da tudi jaz o njem rečem katero. Marsikatero naše krajevno ime se izgovarja in piše dandanes tako spačeno, da ni možno določiti, kako bi bilo prav. Tudi jaz sem že pred dvema letoma mislil o pravi pisavi kraja Zasp ali Zaspo, a nisem mogel priti do vspeha, kajti motil me je nemški